

провиква само изъ боазитѣ, ами народни работи да върши! Разбра ли? Попитай бати Стефана, той да ти каже! Де може твоята тиква да се напълни лесно? Вземи си паритѣ! — процеди той.

Кондо изпълзѣ, грабна торбата и наново я пригърна.

— Де ги криеше до сега?

— Ей тамъ въ моята одаичка.

— Ела да идемъ двамата тамъ.

Когато влѣзоха въ Кондовата стаичка, Димитъръ попита де е катинарътъ, съ който заключватъ вратата. Кондо му го даде.

— Ще те заключа тука. Ще бждешъ заключенъ додето си отида. Да не си се опитвалъ да излѣзешъ, защото... туй ти бѣше!...

Кондо не отвърна, а гледаше Димитра съ дивата боязливостъ на победено животно.

— Чу ли?

Кондо пакъ мълчеше!

— Казвай де!

— Чухъ.

Но като завъртѣ ключето и се отправи пакъ къмъ задния дворъ, срещна въ пжтя си Тодорака.

— Хж! — извика Тодораки. — Добре си се окумилъ! Какво диришъ тука?

— Гостенинъ не щешъ ли, чичо Тодораке? се пошегува Димитъръ.

— Право да ти кажа, като тебе гостенинъ хичъ да го нѣма по-хубаво е! Кой знае какво ще си направилъ — инъкъ какво ще търсишъ тукъ не въ туй, не въ онуй време? Казвай по-добре каква добрина си направилъ сабахлаимъ...

Димитъръ хвърли свѣткавиченъ погледъ къмъ пжтнитѣ врата отъ дето идѣше лекъ шумъ и бързо изговори:

— Нека по-напредъ се скрия, че тогава ще разправамъ.

— Върви тука, — бързо каза Тодораки като поведе госта презъ чардака въ една стая, после въ друга, че се спрѣха въ третята. Димитъръ се озърна, огледа дъсченитѣ долапи по стенигѣ, и седна на рогозката.

— Хж, стой сега тука, и разправи да видимъ какво си направилъ. Искашъ ли да ударимъ на гладно сърдце по една каленка?

— Благодаря ти, чичо Тодораке, не мога да пия на гладно сърдце.